[א]היו [ב]סובלין אותו [א] במוטות (א) יצאו הראשונים חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים מטמאין בגדים והאחרונים אינן מטמאין בגדים עד שיצאו [ב] יצאו אלו ואלו מטמאין בגדים [ג]רבי שמעון אומר [ג] אינן מטמאין עד שיוצת האור ברובן ניתך הבשר אין השורף מטמא בגדים: **גמ'** [ד]מאי בירה אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מקום יש בהר [ד] הבית ובירה שמו ור"ל אמר כל הבית כולו קרוי בירה שנאמר (ואל) [1]הבירה אשר הכינותי אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה [ה] שלשה [ה]בית הדשנין הן בית הדשן גדול היה בעזרה ששם שורפין פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ופרים הנשרפין ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול קודם זריקה [ו]ובית הדשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שאירע בהן פסול אחר זריקה וכמצותן חוץ לשלש מחנות תני לוי שלשה בית הדשנין הן בית הדשן גדול היה בעזרה ששם שורפין פסולי קדשים ואימורי קדשים קלים ופרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שאירע בהן פסול בין קודם זריקה בין לאחר זריקה ובית הדשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול ביציאתן וכמצותן חוץ לשלש מחנות בעי רבי ירמיה [ו] [ז]לינה מהו שתועיל בפרים הנשרפים ובשעירים הנשרפים מי אמרינן כי מהניא לינה בבשר דבר אכילה אבל הני דלאו בני אכילה נינהו לא או דלמא לא שנא אמר רבא הא מילתא איבעיא ליה לאביי [ז] ופשטנא ליה מהא [ח]ושוין [ט]שאם חישב באכילת פרים ובשריפתן שלא עשה כלום מאי לאו מדמחשבה לא פסלה לינה נמי לא פסלה ודלמא [ח] מחשבה הוא דלא פסלה אבל לינה פסלה תא שמע [י]פרים הנשרפים ושעירים הנשרפין מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל [כ]בטבול יום ובמחוסר כיפורים [ל]ובלינה מאי לאו לינת בשר לא לינת אימורין והא מדקתני סיפא [מ]כולן מועלין בהן בבית הדשן עד שיותך הבשר מדסיפא בשר רישא נמי בשר מידי איריא סיפא בשר רישא אימורין תא שמע דתני לוי שאירע בהן פסול ביציאתן מאי לאו [ט] לינה ° לא [י] פסול טומאה ופסול יציאה [נ]בעי ר"א ° יציאה [ס]מהו שתועיל בפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מאי קמיבעיא ליה א"ר ירמיה בר אבא (ב) אליבא דמ"ד [ע]עדיין לא הגיע זמנו לצאת מי אמרינן ה"מ בשר דאין סופו לצאת חובה [יא] אבל הני דסופן לצאת חובה לא או דלמא ה"נ [יב] לא הגיע זמנו לצאת ת"ש דתני לוי שאירע [יג] בו פסול ביציאתו מאי לאו פסול יציאה לא [י] פסול טומאה ופסול לינה בעי רבי אלעזר פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים [פ]שיצא [יד] רובו במיעוט אבר מהו [טו] הך מיעוטא דאבר בתר רובא שדינן ליה והא לא נפקא ליה או דלמא בתר רובא דבהמה שדינן [טז] פשיטא דלא שבקינן רובא דבהמה ואזלינן בתר רובא דאברים [יז] אלא [צ]שיצא חציו ברוב אבר [יח] האי מיעוטא דאבר

היו סובלין אותו [יט]. הנשרפין כמצותן במוטות [כ] לקמן יליף לה: **הראשונים.** בני אדם הנושאין במוט אותן שבראש האחד יוצאים לראשונים: **עד שיצאו.** האחרונים. בגמרא [קה.] יליף לה: **ניתך הבשר.** לגמרה [כא] שריפתן אין המסייע שוב כהן מטמא בגדים אבל מקמי הכי כל המסייעין בשעת שריפה מטמאין בגדים. וכולה יליף בגמרא [דף קו.]: **גמ' ששם שורפים פסולי בשר קדשי קדשים.** שמחיצת אכילתן בעזרה ופסולי אימורים אפילו של קדשים קלים דהואיל והקטרת הכשירן בעזרה אף שריפת פסוליהן בעזרה כדילפינן בפסחים בפרק כל שעה (דף כד.) מבקדש באש תשרף: **קודם זריקה.** שלא הגיע זמנו [כב] לצאת לפיכך נשרפין בעזרה: **אחר זריקה.** שהגיע זמנו [כג] לצאת לפיכך נשרפין חוץ לעזרה: **וכמצותן.** וכשהן נשרפין כמצותן שלא אירע בהן שום פסול: **נשרפין חוץ לג' מחנות.** כדילפינן בפירקין [קה:]: **בין לאחר זריקה.** הואיל ועדיין לא יצאו: **ביציאתן.** לאחר שיצאו: **מהו שתועיל.** לפוסלן אם לנו: **בבשר דבר אכילה.** [כד]עולה או אימורין שהן לאכילת מזבח [כה] (ג) אבל הני דלשריפה קיימי דלא אשכחן לה אלא או באכילת מזבח כדכתיב (שמות כג) לא ילין חלב חגי וגו' או באכילת אדם כדכתיב (שם יב) לא תותירו וגו': **ושוין שאם חישב כו'.** ושוין ר"ש וחכמים שנחלקו בפרק ב"ש (לעיל מג.) אם פיגול נוהג בחטאות הפנימיות (ד) שאם חישב לאכול מבשר הפרים למחר או אם חישב בשחיטה על מנת לשורפן חוץ לג' מחנות למחר לא עשה כלום דמחשבת אכילה בדבר שדרכו לאכול בעינן והני לאו דרכן לאכול וגבי שריפה נמי אע"ג דכי אורחיה חשיב אכילת מזבח או אכילת אדם בעינן לפגל ומ"ד פיגול נוהג בפנימיים כגון אם חישב על הקטרת אימורים להקריבו [כו] למחר: **לינה נמי לא פסלה.** בבשרו [כז]. (ה) קס"ד דאי לינה פסלה מחשבת לינה נמי פסלה: **לינת אימורין.** דבמידי דהקטרה ודאי פסלה לינה: **עד שיותך הבשר.** דכל זמן שלא נעשית מצותן מועלין בהן: **מדסיפא.** לענין מעילה בבשר איירי: **רישא נמי.** לענין [כח] לינה לענין בשר קאמר: **דתני לוי.** במתניתא דלעיל: **ופסול יציאה.** כגון שיצאו לפני זריקת דמים שעדיין לא הגיע זמנן לצאת [כט]: **יציאה מהו שתועיל.** לפוסלן אם יצאו מן העזרה לפני זריקת דמים: **מאי קמיבעיא ליה.** מאי תיפסול הרי סופן לצאת: **א"ר ירמיה בר אבא.** כי קא מיבעיא ליה אליבא דמאן דפסיל בשר קדשים קלים שיצא לפני זריקת דמים משום דעדיין לא הגיע זמנו לצאת בפרק כל התדיר (לעיל פט:) הכא מאי מי אמרינן הני מילי בבשר קדשים קלים דאין סופן חובה לצאת אבל הני שסופן לצאת [ל] חובה לא מיפסלי ביציאתן: **לא פסול טומאה ולינה.** דקאי [לא] הכא ומדמי ליה קאי הכא ומדמי ליה: **שיצא רובו** [לב]. ומיעוט אחד מן האברים משלים לרובה של בהמה ליציאתה: **מהו.** מי הוי יציאה [לג] לטמא את המתעסקין בהוצאת רובן או [לד] לא הוי יציאה מי אמרינן שדי מיעוטא דאבר [לה] בתר

לא מחשבה הוא דלא פסלה אבל לינה פסלה. תימה דברים הוציאו לו (יומא דף מח.) בעי רב פפא חישב במחיצת קטרת מהו ת"ש הוסיף רבי עקיבא הקומץ והקטרת כו' מדפסיל טבול יום פסולה [לה] נמי מלינה ומדפסלה לינה פסלה נמי מחשבה ולא דמי כדהכא וי"ל דהתם דבאכילת מזבח מה לי מחשבה מה לי לינה אבל הכא בבשר פרים הנשרפין [לו] וא"ת היכי פסלה מחשבה בקטרת הא תנן לעיל בפרק ב"ש (דף מג:) דקטרת ולבונה אין בהן משום פיגול וי"ל דנהי דכרת ליכא מחשבה מיהא פסלה מידי דהוה אחטאות הפנימיות לרבי שמעון דאמר בפ"ק (לעיל יג.) מודה היה רבי שמעון לפסול מק"ו משלא לשמו וקטרת נמי אהני ג"ש דמלא מלא ממנחה והתם הקשה בקונטרס אמאי הוצרך לדקדק מטבול יום הוה ליה לאתויי ממתני' דמעילה (דף י.) דקתני בהדיא הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה ותירץ רבינו יב"א משום דהתם איירי בקטרת דכל השנה כדקתני קדשו בכלי והוא דמיקדש בכלי פסלה ביה לינה אבל התם בקטרת דיום הכיפורים דעיקרה אינה בכלי אלא משום דלא אפשר כדאמר התם לעיל והא [לז] אמרי' דלא מיפסלה בלינה אבל ההיא דרבי עקיבא משמע דמיירי בכל קטרת ועוד י"ל דההיא דמעילה איכא לאתויי מדרבנן וכן [לח] מחייבין עליה משום פיגול וטמא הוה אמינא מכת מרדות כמו (ט) אבל אוכלין טמאין ושתה משקין טמאין ושתה רביעית יין ונכנס למקדש ושהה כדי אכילת פרס חייב דהיינו מדרבנן דפסול גויה [הוי דרבנן] כדאמרינן בפרק בתרא דיומא (דף פ:) אבל ההיא דר' עקיבא פשיטא לאורייתא [לט] מדפסל טבול יום ע"י צירוף דאי מדרבנן לא הוה מחמירין [מ] נמי האי פסול על ידי צירוף וא"ת והיכי דייק מדפסיל טבול יום פסלה נמי לינה והא מסניתנה במכתשת נפסלת בטבול יום ולינה לא פסלה עד שתנתן במחתה כדאמר פרק קמא דשבועות (דף יח.) וי"ל דהא דנפסלת בטבול יום (י) היינו מדרבנן: **שיצא** רובו במיעוט אבר. פי' בקונטרס דמיבעיא ליה לענין טמא [מא] המתעסק בהן וקשה דבסוף כיצד צולין (פסחים פה.) אמרינן המוציא בשר פסח מחבורה לחבורה אינו חייב עד שיוציא הוצאה כתיב ביה כשבת ופריך ממתני' דהכא דהיו סובלין אותו במוטות דקתני ראשונים מטמאין בגדים אחרונים אין מטמאין בגדים עד שיצאו ואף על גב דלא נח ומשני בנגררים ואם כן רובו במיעוט אבר דהכא לא [מב] מחייב לענין שבת (י) כיון דאגודו בפנים לא יטמא בגדים ונראה לפרש דמבעיא ליה לענין לשורפו בפנים:

עין משפט נר מצוה

נד א מיי' פ"ה מהלכות פרה אדומה הלכה ה:
נה ב מיי' פי"ז מהלכות מעה"ק הלכה ג:
נו ג מיי' שם הלכה ד:
נז ד מיי' פרק יט מהלכות פסה"מ הלכה ג ולתומרא:
נח ה מיי' שם פי"ד הלכה ח:
נט ו מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה ד:
ז מיי' פ"ב מהלכות טומאת אוכלין הלכה ז:
ח מיי' פרק יט מהלכות פסה"מ הלכה ג
ט מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה ד:
ס י כ מיי' פרק יט מהלכות פסה"מ הלכה ג:

◆

תורה אור השלם

א. ולשלמה בני תן לבב שלם לשמור מצותיך עדותיך וחקיך ולעשות הכל ולבנות הבירה אשר הכינותי:
דה"א כט, יט

◆

הגהות הב"ח

(א) במשנה במוטות הראשוני' יצאו חוץ לחומה: (ב) גמ' אמר רבי ירמיה בר אבא כי קמיבעיא ליה אליבא דמ"ד: (ג) רש"י ד"ה בבשר דבר וכו' לאכילת מזבח או בשר קדשי קדשים שהן אכילת אדם הס"ד ואח"כ מ"ה אבל הני דלשריפה קיימא לא דלא אשכחן להו לפסול בלינה אלא או: (ד) ד"ה ושוין וכו' הפנימיות שוין שאם חישב וכו' על הקטרת אימורין. נ"ב דהוא אכילת מזבח: (ה) ד"ה לינה וכו' דקס"ד:

◆

גליון הש"ס

גמ' לא פסול טומאה ופסול יציאה. הא דנקיט פסול יציאה למ"ד טומאה הותרה בציבור ליכא טומאה. וק"ל דלוך נפרש מה דאמר לוי נפסל אחר זריקה שריפתו בעזרה מה פסול משכחת לה אם אין בו פסול לינה יוצא נשאר רק פסול יוצא וממילא הוי נפסל ביציאתו דשריפתו בבירה: שם יציאה מהו שתועיל בפרים. עיין בירושלמי פרק ו דיומא הלכה ו:

◆

ליקוטים

צריכין הכשר טומאה ממקום אחר. [פי' ר"ן] דכה שסופו לטמא טומאה חמורה לא מהני אלא לענין זה דחשבינן ליה כאילו הוכשר במים וכאילו נגע בשרץ אבל אין מועיל לעשות שאין אוכל כאוכל. וכן כתוב בזבחים בס"פ טבול יום ות"ר השורף הפרה ופרים וכו' ופריך בשלמא ר"מ וכו' ומשני אין צריכין הכשר טומאה ממקום אחר. פי' נהי דהאי דסופו לטמא טומאה חמורה אין צריכין הכשר טומאה. אבל הכשר אוכל בעי ומשו"ה שעיר המשתלח דלא חזי לאכילה שהוא חי לא מטמא. והשתא פליגי דר"מ סבר דמה שסופו לטמא טומאה חמורה מועיל ליחשב אכילה, ורבנן סברי דפרה ופרים דוקא מטמא ולא שעיר המשתלח משום דאינו מועיל ליחשב אוכל (ותו' ביק ש עי"ש): ויש כאן דעת אחרת לקצת המפרשים שהם סוברים דכל שסופו לטמא טומאה חמורה אע"פ שאינו אוכל, מטמא טומאת אוכלין וכו'. וההיא דטבול יום הכי פירושה כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא צריכין הכשר טומאה ממקום אחר כלומר לדברי חכמים הא דתנא דבי רבי ישמעאל לא שייכא הכא, שאלו אין סופן לטמא טומאה חמורה כיון שאין

מסורת הש"ס

א) פסחים פה: ת"כ אחרי פרשה ה ה"ו, ירוש' יומא פ"ו ה"ו, ב) יומא סו: תוספ' שם פ"ג ה"א, ג) יומא ב. ירוש' פסחים פ"ז ה"ח, ד) [לעיל לה.] ע' ירוש' יומא שם, ה) מעילה ט. לעיל לה:, ו) ירוש' שם, ז) לעיל פט:, ח) חולין ע. פג: [כריתות יג:], י) [פי' הכא דשבועות דמכתשת, יע' בתו' יומא מח. ד"ה מדפסיל בימר בילור], כ) עי' שבת צב. וברש"י ד"ה אבל מליאה.

◆

מוסף רש"י

היו סובלין אותן במוטות. פרים הנשרפים כגון פר ושעיר יוה"כ ופר העלם דבר ופר כהן משיח, הנשרפין חוץ לג' מחנות (פסחים פה:). הבירה אשר הכינותי. אשר דימתי לה מקום נוכן לבונה לבנותה בו, ודוד קאמר ליה לגבי קרא בדברי הימים (יומא ב.). פסולי קדשי קדשים. כגון מנחה ועולה ושלמים שנטמאו או נפסל דמן, ומנחה שלא נקטר קומצה, ואימורי קדשים קלים שנטמאו, ודווקא נקט הני שמחילתן בתוך חומת העזרה, אבל שאר פסולי קדשים קלים שאכילתן בכל העיר אף שריפתן אם נפסלו חוץ לעזרה הן, והכי נמי תנן באלו עוברין (פסחים מט.) שורפין לפני הבירה והיינו חוץ לעזרה ושם היה בית הדשן לכך (פסחים כד:). ושוין. ר"ש וחכמים שנחלקו בפ' ב"ש, דרבנן אמרי פיגול נוהג בפרים הנשרפים ור"ש אומר כל שאינו על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול, ושוין שאם חישב באחת מעבודות הדם לאכול מן הפרים למחר או לשורפן בבית הדשן כהילכתו למחר לא עשה כלום, דמחשבת אכילה לא מהניא בהו, דדבר שאין דרכו לאכול הוא, ומחשבת שריפה נמי לא, דלמחשבת אכילת מזבח קפיד רחמנא, אבל שריפה לאו לשון אכילה היא, ואע"ג דאמרינן בפרקין דלעיל חישב שאכלוהו אש למחר פיגול, הני מילי דחשיב בלשון אכילה כדאוקי התם (לעיל לה:). פרים הנשרפים ושעירים הנשרפין. הן קדשי קדשים ואין בהן היתר לכהנים והואיל דמן קונטן לפיגול אם חישב עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן, במקום שריפתן (מעילה ט.): הוכשרו ליפסל. נתקנו לקבוע פסולין הללו, בטבול יום ובמחוסר כפורים, אם נגעו בהן (לעיל לה:): עד שיותך הבשר. עד שיתעכל הבשר שנעשה אפר דהיינו מצותן (מעילה שם): יציאה. חוץ לעזרה מהו שתועיל כלכך שפוסל בכל הקדשים שאם יצאו נפסלין ביוצא (עפ"י לעיל ב.):

◆

שינויי נוסחאות

א] נ"ל אותן (ש"מ. וכ"ה בתשובות): ב] שיצאו, יצאו אלו ואלו, אלו ואלו מטמאין כו' (שטמ"ק. וכ"ה בתשובות): ג] אומר אלו ואלו אינן מטמאין בגדים עד שיצת האור כו' (שטמ"ק. וכ"ה בתשובות): ד] נ"ל בירושלים (פרי"ח): ה] גש"מ ולכ"י נוסף אמר רב: ו] בכל כתה"י וש"מ רבי אלעזר (דק"ס): ז] בכל כתה"י לאמר, ועי' תוס' לעיל נ ע"א ד"ה אמר (דק"ס): ח] תיבת דלמא נמחק, ול"ל לא (ש"מ. וכ"ה בתוס') ובכ"מ לא דלמא: ט] לאו פסול לינה כל"ל (ש"מ): י] בכי"ל נוסף דילמא, ועי' רש"י ד"ה לא פסול כו': יא] תיבת חובה דהכא ודבסמוך ליתא בכתה"י ודפ"י, והוסיפן בכ"י עפ"י פירוש רש"י (דק"ס ועיין שם): יב] ל"ח הני נמי (כ"י ב): יג] שאירע בהן פסול ביציאתן כל"ל (ש"מ. וכ"ה לעיל בסמוך): יד] שיצאו רובן כל"ל (ש"מ): טו] בכי"ל וד"ו רפ"ב מהו הך רובא דאבר בתר מיעוטא שדינן ליה והא נפקא ליה וכו', ואח"כ מקיים ואזלינן בתר מיעוטא דאבר: טז] שדינן ליה (כתה"י): יז] כצ"ל וד"ו דאבר: יח] כצ"ל נוסף מהו: יט] אותן. את הנשרפין כל"ל (ש"מ): כ] כתה"י במוטות להוציאן לבית שריפתן והס"ד (ותיבות לקמן יליף לה ליתא שם), וכ"ה בכ"ע, וכעי"ז בש"מ: כא] נ"ל דגמורה (ש"מ): כב] נ"ל זמנן (ש"מ): כג] נ"ל כגון בשר עולה (ש"מ): כד] מזבח או בשר קדשי קדשים שהן לאכילת אדם. אבל הני דלשריפה קיימי לא מהניא בהו לינה דלא אשכחן לה כו' כל"ל (שטמ"ק). [ובכ"ק ומ"ג דלא אשכחן לינה כו']: כה] להקטירן (כתה"י. שטמ"ק): כו] בבשרן (כתה"י. שטמ"ק): כז] לענין לינה בבשר קאמר (ש"מ). וכתה"י לענין לינת בשר קאמר: כח] כש"מ וכ"י נוסף ופסול קודם זריקה דתני בה דשריפתה בעזרה בשאר פסולים מיירי ולא בפסול יוצא. והס"ד [ועי' גל' קה"י שהגיה כש"מ דמחק 'קודם זריקה' ל"ל 'אחר זריקה' ומ"ש 'בשאר פסולים' ל"ל בפסול טמא. והמכוון כזה ליישב קושית הגרע"א בגלה"ש ע"ש. אך כאמור בכי"פ אתא כלשון הש"מ]: כט] חובה לצאת (ש"מ. כתה"י): ל] קאי הכא כו' וקאי הכא (כתה"י): לא] רובן במיעוט אבר. מיעוט אחד וכו' כל"ל (ש"מ. כתה"י): לב] פי' יציאה ואם נטמא שורפו בהר הבית כדתני לוי או לא וכו' (כי"פ וש"מ). ועי' תוס': לג] או לאו יציאה היא דאמרינן שדי כו' כל"ל (ש"מ. צ"ק): לד] דאבר שיצא לחוץ בתר כו' כל"ל (צ"ק): לה] פסלה נמי לינה כל"ל (ב"ש. צ"ק): לו] כל"ק מוסיף כאן נהי דלינה פסלה בהו דלמא מחשבה לא פסלה בהו: לז] נ"ל והוי (ש"מ. צ"ק): לח] וכן הא דקתני סיפא וחייבין עליה כו' כל"ל (צ"ק): לט] נ"ל דמדאורייתא (ב"ש): מ] מחמרינן כולי האי לפסול על ידי צירוף כל"ל (ב"ש): מא] נ"ל לטמא (ב"ש): מב] נ"ל דלא (באה"מ):

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones